

Wen Gij mijn koud gebeent' ten grave/aeër doet daelen,

Juicht dan om mijn geluk, van alle rampen vrij!

'k Zal, bij uw Moeder, dan een' vrijer' adem haelen!

Volzaelige Echtgenoot! deel daer uw heil met mij!

C. P. CHASTELEIN,

A A N

MR. C. P. CHASTELEIN.

*Multis illa bonis sebilis occidit:
Nulli sebilior, quam tibi.*

Ware ooit door deugd, verstand, beminnelijke zeden;

Een hart vol teêrheid, vrij van argwaan en bedrog,

Tot huisselijk geluk gevormd, de dood verbeden,

Uw lieve Wederhelft, uw BETJE, leefde nog.

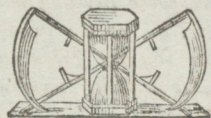
Dan, Vriend, hier kan 't beloop van 't aersch geluk ons blijken.

Wat schoon, wat edel is, stort veeltijds 't eerst in 't graf.

Wij zien de Madelief den ganschen zomer prijken:

De Roos ontsluit zich naauw, of schudt haar bladen af.

PIETER VAN SCHELLE.

720A4

OP HET
A F S T E R V E N
MIJNER TEDERBEMINDE
ECHTGENOOTE,
V R O U W E
ELIZABETH ANNA RÖELL,

*In den Ouderdom van ruim 30. Jaeren, binnen LEYDEN
Overleeden, op den 12. Maert 1785.*

Mijn hoop, mijn wensch op aerde is thans geheel vervloogen!

Mijn dierb're Wederhelft! helaes! Gij leeft niet meer!

Gij zijt meêdogenloos aen mijnen arm ontoogen!

Slegts in mijn hart alleen vind ik uw beed't'nis weêr!

Nooit zal ik meêr mijn' arm om uwe Leden strekken!

Nooit kusch ik meer uw' mond, die niets dan weêrmin sprak!

Nooit zal mijn oog in 't uwe een' spiegel meer ontdekken,

Waer door de téd're min weêrkeurig heenen brak!

Nooit drukt Gij aen mijn hart, waer in Gij steeds zult leeven;

Uw' boezem, of uw hart op mijnen boezem neêr!

Nooit zal uw tong mij meer de liefste naemtjes geeven!

Die tijd is thans voorbij! helaes! Gij leeft niet meer!

Meêdogenlooze Dood! hoe treffend zijn uw slagen!

Slegts ééne slag, helaes! doorsnijdt den teêrsten band:

Uw wreedheid hadt bereids drie Kind'ren mij ontdraegen;

En nu ontrukt ge aen twee de moederlijke hand!

Mijn Kind'ren, die uw' ramp niet regt nog kunt bezien!

Gij ted're Wigtjes! Gij! Gij kent uw onheil niet:

Houdt op, mijne eenigsten! uw lachjes — ja! die treffen!

Mijn al te aendoenlijk hart met hulpeloos verdriet:

Nooit kunt Gij 't moeder-hart, waer onder Gij gedraegen,

Gevoed wierdt, en gekweekt, zoo zorglijk, liefd'rijk, teêr,

Door kinderlijk gevele, door liefde meêr behaegen:

Dat hart, mijn teder Kroost! klopt, zwoegt, bemint niet meêr!

Ik zie 't aenminnig beeld der Moeder in uw trekken;

't Zagtzinnig oog van Haer straelt in uwe oogen door:

God geev', dat ook haer deugd zich moge in U ontdekken!

Mijn ted're Spruitjes! volgt uw lieve Moeders spoor;

Op dat ge een wederhelst eens kunt gelukkig maeken,

Wier tederminnend hart wordt door uw min gevoed!

Tot d'afgeleefden stand moogt Gij dien voorspoed smaeken,

Die thans uw Vader, reeds voor altijd, misfen moet.

Ja! dierb're Telgjes! ja! ik heb het best' verloopen,

Dat mij op aerde was; Gij deelt in 't zelfde lot:

Doch U is moog'lijk nog een heuchlijk deel beschooren;

Mijn heuchlijkst deel ontvloodt me, en leeft alleen bij God!

Maer zagt! . . . mijn' Zalige! verschoon mijn bittere klagten!

Was niet altijd mijn wensch uw heil en uw geluk?

En kunt Gij ooit meer heils, dan 't geen Gij smaekt, verwagten?

Gij zijt een' Hemelling', bevrijd van allen druk!

Wel aen, mijn droevig hart! poog dan, zwaerwigtig poogen!

Poog aen het Albestuur, en aan zijn wijs beleid,

Op te off'ren uwe smart, op dat zijn Alvermogen

U, in uw dierbaar Kroost, niet nog meer ramps bereid':

Ik was, helaes, ik was! . . 'k was man; maer 'k ben nog Vader!

Mijne Echrgenoote ontbeert thans geen en blijkand meer:

Zij ziet haer zalig Kroost, en haer geluk te gader:

Zij vindt, onstoffelijk, haer zalig *Toonje* (*) weêr!

Maar 't Kroost, het geen ze, laes! te ontijdig moest begeeven,

Dat thans haer zorgen mist, grijpt nu naer mijne hand:

Mijn Kinders! ja! 'k wil graeg voor U, als Vader, leeven,

Tot mij uw Moeder wagt in beter Vaderland:

Komt, dierb're Kind'ren! komt! wischt, met uw ted're lippen,

Komt! wischt van mijnen wang de zilte traenen af!

Vangt, vangt de zuchten, die uit mijnen boezem slippen!

En troost uw' Vader steeds, vertroost hem tot aen 't graf!

(*) Dit Kind, de bijzondere lieveling mijner zo ontijdig overledene Huisvrouw, is, op den twaalfden November 1783., in den Ouderdom van zes jaren en drie Maenden, door den dood aen onzer beide liefde ontrukt.